

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. V. Z.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. KUZL-71073/2015,
sp. zn. KUSP-71073/2015/DOP/Mu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy, přestupky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 8. 2015, č. j. MULU 13398/2015, sp. zn. 20801/2014/262/Pe. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl žalobce jako provozovatel motorového vozidla tovární značky VW, registrační značka x, dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce předně v podané žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně proti němu zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla doručením příkazu ze dne 3. 3. 2015, č. j. MULU 3471/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, jemuž předcházela výzva k úhradě určené částky ze dne 7. 1. 2015, č. j. MULU 271/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe. Žalobce v této souvislosti namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán I. stupně zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, správní orgán měl povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. tak, že by žalobce vyzval k podání vysvětlení). Jen takový postup by byl dle žalobce konformní s ustanovením § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu a odůvodňoval by následné odložení věci dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokud správní orgán žalobce ke sdělení totožnosti řidiče vozidla nevyzval, pak nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, avšak toliko v důsledku vlastní pasivity a postupu v přímém rozporu s druhou větou ustanovení § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu.
3. Žalobce byl dále přesvědčen, že správní orgán I. stupně v předcházejícím řízení akceptoval nedůvěryhodnou a nepravdivou výpověď svědka, na základě které si učinil mylný úsudek ohledně skutkového stavu. Dle žalobce nelze akceptovat postup správního orgánu I. stupně, který ve svém rozhodnutí uvedl, že výpovědi svědka, strážníka K. Š., věří více než výpovědi žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, kdy měl za to, že správní orgán I. stupně v rozporu s tímto rozhodnutím označil výpověď žalobce *a priori* za nedůvěryhodnou. Žalobce pak zásadně nesouhlasil ani s názorem správního orgánu I. stupně, že se v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nezkoumá samotný přestupek.
4. Dle názoru žalobce správní orgány nijak neprokázaly, že by řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c, a musel tak mít zakoupen parkovací lístek. Žalobce měl za to, že v daném případě bylo spáchání přestupku prokázáno pouze úředním záznamem, který nemůže být jako důkaz připuštěn (k tomu žalobce odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Ani žádná z fotografií, které jsou součástí spisu, dle žalobce nepotvrzuje údajné protiprávní jednání řidiče (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43).

5. Žalobce namítal také promlčení předmětného správního deliktu. Uvedl, že v rozhodné době nebyla nijak stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce odkázal na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, dle které nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. Tuto analogii metodika doporučovala s ohledem na zásadu *in dubio pro mitius*.
6. Žalobce se neztotožnil ani s úvahami, které správní orgán I. stupně vedly ke stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce namítal, že správní orgán ve prospěch žalobce nehodnotil žádnou polehčující okolnost, a jako přítěžující okolnost hodnotil, že žalobce nepoučil řidiče vozidla o povinnosti dodržovat pravidla silničního provozu. Toto tvrzení však nebylo dle žalobce podloženo; navíc v posuzované věci byl žalobce sám řidičem vozidla a je si jist, že si parkovací lístek zakoupil. K tomu žalobce doplnil, že správní orgán evidentně nezná pravidla pro ukládání sankce, jelikož v rozhodnutí o správním deliktu není možné uložit pokutu vyšší, než jaká byla uložena příkazem. Uvedl-li proto správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, že nepovažoval za nutné ukládat v daném případě pokutu vyšší, než jaká byla uložena v příkazním řízení, je takto uložená sankce dle žalobce nezákonná.
7. Závěrem žalobce vznesl námitku protiústavnosti samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, stejně jako povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Dle názoru žalobce toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele tak dochází k zásahu hned do základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
8. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Ohradil se proti tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku. V této souvislosti žalovaný odkázal především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015,

č. j. 8 As 110/2015 - 46, a také rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63.

10. K namítané absenci důkazů svědčících o protiprávním jednání řidiče žalovaný poukázal jednak na prvotní úřední záznam, neomezil se však pouze na tento, nýbrž provedl také svědeckou výpověď strážníka K. Š. Žalobce pak (kromě svého spekulativního tvrzení, že poplatek za parkování uhradil), nepředložil na podporu svých tvrzení jediný důkaz. I kdyby snad řidič umístil parkovací lístek „někam do hromady papírů“, což však svou výpovědí strážník K. Š. vyloučil, nemělo by to dle žalovaného žádný vliv na odpovědnost za přestupek a na něj navazující správní delikt provozovatele vozidla, jelikož povinnost řidiče umístit parkovací lístek viditelně za čelní sklo má svůj význam právě s ohledem na rychlou a efektivní kontrolu. Za paradoxní žalovaný považoval tvrzení žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, že řidič parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c, současně však na jiném místě žaloby uvedl, že si parkovací lístek zakoupil. Pro dokreslení celkové situace na místě samém žalovaný připojil ke svému vyjádření snímky předmětného parkoviště v Luhačovicích, na ulici U Štávnice.
11. K namítanému promlčení správního deliktu žalovaný opětovně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63, a v této souvislosti uvedl, že v projednávané věci došlo k protiprávnímu jednání již za účinnosti zákona č. 230/2014 Sb., kterým bylo novelizováno ustanovení § 125e zákona o silničním provozu. To stanoví, že společná ustanovení o správních deliktech (včetně úpravy lhůt pro zánik odpovědnosti) platí obdobně i pro odpovědnost fyzických osob za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V závěru se žalovaný vyjádřil také ke způsobu určení výše sankce a navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalobce s rozhodnutím soudu bez jednání výslovně souhlasil, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
13. Dle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož

i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil mj. námitku promlčení správního deliktu provozovatele vozidla (z pohledu právní teorie je přiléhavější hovořit o prekluzi, tj. o zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt), krajský soud byl povinen se touto námitkou zabývat přednostně, neboť dovedl-li by zánik odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, již sama tato skutečnost by nutně představovala vadu natolik závažnou, která by znemožňovala další soudní přezkum napadeného rozhodnutí a věcné posouzení v žalobě vznesených námitek, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS) povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.
15. Krajský soud v této souvislosti na úvod připomíná, že institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu včleněn s účinností od 19. 1. 2013 novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložím nových ustanovení § 125f, § 125g a § 125h. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Příslušná novela ovšem v případě tohoto správního deliktu neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty, tj. lhůty, po jejímž uplynutí by odpovědnost provozovatele vozidla zanikla.
16. S účinností od 7. 11. 2014 pak byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena prekluzivní lhůta správních deliktů provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v textu ustanovení § 125e odst. 5, věty za středníkem, zákona o silničním provozu bylo ustanovení „§ 125d“ nahrazeno „§ 125f“. Po takto provedené novele se tedy ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob bez pochybností výslovně vztahuje také na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
17. Podle ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
18. V posuzované věci přitom došlo ke spáchání přestupku (na který je v daném případě navázán správní delikt žalobce) dne 4. 12. 2014, tedy zjevně v době, kdy již prekluzivní lhůta za správní delikt podle § 125f byla v zákoně o silničním provozu výslovně upravena.

Takto uplatněná žalobní námitka proto nemůže být důvodná, neboť pokud bylo řízení o správním deliktu zahájeno dne 16. 3. 2015, stalo se tak nepochybně v subjektivní dvouleté lhůtě ve smyslu § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byl fikcí doručen příkaz ze dne 3. 3. 2015, č. j. MULU 3471/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, kterým byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo mu uloženo uhradit pokutu ve výši 2 000 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Doručením příkazu tak bylo v souladu s § 46 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení z moci úřední. Správní orgán I. stupně tedy zahájil řízení v rámci zákonem stanovených lhůt a k prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu v projednávaném případě nedošlo.

19. Krajský soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu jednotlivých žalobních námitek, přičemž se v první řadě zabýval otázkou, zda v daném případě vůbec byly naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu a zda správní orgán I. stupně učinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
20. Z předloženého správního spisu v této souvislosti vyplynuly následující rozhodné skutečnosti. Dne 29. 12. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně postoupeno Městskou policií Luhačovice oznámení o podezření ze spáchání přestupku (ze dne 27. 12. 2014, č. j. MPLu-0350/2014) dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jednalo se o přestupek spáchaný dne 4. 12. 2014 v době od 11.25 do 11.35 hod. na ulici U Štávnice, před domem č. p. X, v Luhačovicích, kdy se nezjištěný řidič tam specifikovaného vozidla neřídil svíslou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, na tomto parkovišti zastavil a stál nejméně ve výše uvedeném čase bez uhrazení parkovného.
21. Na základě tohoto oznámení správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu ze dne 7. 1. 2015, č. j. MULU 271/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, vydanou dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 500 Kč, která byla žalobci doručena fikcí dne 19. 1. 2015 (dle příslušné doručenky založené ve správním spisu byla zásilka uložena k vyzvednutí dne 9. 1. 2015 a do poštovní schránky vložena dne 20. 1. 2015). Součástí této výzvy bylo poučení, že v době splatnosti uvedené částky má žalobce možnost namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu na adresu uvedenou v záhlaví této výzvy osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo, přičemž sdělení totožnosti řidiče by bylo posouzeno jako podání vysvětlení. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a správní orgán I. stupně záznamem ze dne 2. 3. 2015, č. j. MULU 3403/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, věc dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Následně byl žalobci jako provozovateli vozidla zaslán příkaz o uložení pokuty ze dne 3. 3. 2015, č. j. MULU 3471/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, který mu byl doručen fikcí dne 16. 3. 2015 (dle příslušné doručenky založené ve správním spisu byla zásilka uložena k vyzvednutí od 6. 3. 2015, do poštovní schránky vložena dne 17. 3. 2015). Dne 23. 3. 2015

byl správním orgánu I. stupně doručen prostřednictvím zmocněnce žalobce, a to společnosti FLEET Control s.r.o., odpor proti příkazu, který byl následně dne 30. 3. 2015 doplněn o zaručený elektronický podpis. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 29. 5. 2015 č. j. MULU 8868/2015, sp. zn. 20801/2014/262/Pe, předvolal žalobce k ústnímu jednání. Dne 24. 6. 2015 byl pod č. j. MULU 10501/2015, sp. zn. 20801/2014/262/Pe, sepsán protokol o ústním jednání, k němuž se (jak vyplývá z jeho obsahu) žalobce ani jeho zmocněnec po předchozí omluvě nedostavili. V rámci protokolu byl zachycen výslech svědka, strážníka K. Š., který podrobně popsal, jak, kdy a kde zjistil dne 4. 12. 2014 v době od 11.25 do 11.35 hod. na ulici U Štávnice, před domem č. p. X, v Luhačovicích, spáchání přestupku nezjištěného řidiče. Dne 28. 7. 2015 pak žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně, že dne 4. 12. 2015 užíval vozidlo on sám, přičemž byl přesvědčen, že parkovné uhradil a parkovací lístek do vozidla viditelně umístil, neboť tak na placeném parkovišti činí vždy.

22. Dne 13. 8. 2015 správní orgán I. stupně vydal pod č. j. MULU 13398/2015, sp. zn. 20801/2014/262/Pe, rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky VW, registrační značky x, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 4. 12. 2014 v době od 11.25 do 11.35 hod. na ulici U Štávnice, před domem č. p. X v Luhačovicích, totiž blíže neurčený řidič uvedeného vozidla v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, na tomto parkovišti zastavil a stál nejméně ve výše uvedeném čase bez uhrazení parkovného. Odvolání směřující proti tomuto rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto jako nedůvodné a prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.
23. Žalobce předně v podané žalobě zpochybňoval zákonnost uvedeného postupu správního orgánu I. stupně, jelikož měl za to, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno, aniž by správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. S touto námitkou se však krajský soud neztotožnil.
24. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Odstavce 2 až 5 téhož ustanovení zákona obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

25. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla,
s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
  - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
  - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
26. Výzva provozovateli motorového vozidla musí podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla tak má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat zproštění odpovědnosti s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
27. Z výše citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je pak dále patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
28. Právní úpravou správního deliktu provozovatele vozidla se přitom ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval již Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém se jednalo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, Nejvyšší správní soud uvedl, že „při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze

ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřené pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb.,

o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“.

29. Následně Nejvyšší správní soud pokračoval, že „by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 - 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014

- 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

30. V návaznosti na shora citované závěry je z obsahu správního spisu patrné, že žalobce byl jako provozovatel vozidla vyzván výzvou ze dne 7. 1. 2015, č. j. MULU 271/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, doručenou mu dne 19. 1. 2015, k zaplacení určené částky ve výši 500 Kč ve lhůtě 15 dnů a současně byl srozumitelně poučen, že ve stejné lhůtě může namísto uhrazení stanovené částky sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo v inkriminovaném čase řídil. Na tuto výzvu však žalobce ve stanovené lhůtě nijak nereagoval, předepsanou částku neuhradil, osobu řidiče nesdělil, ač byl náležitě poučen o důsledcích, a obsah poučení, které výzva obsahuje, bylo dostatečně konkrétní, srozumitelné a jednoznačné.
31. Dle ustanovení § 125h odst. 5, věty druhé, zákona o silničním provozu obecní úřad s rozšířenou působností v takovém případě pokračuje v šetření přestupku. Krajský soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že za situace, která v přezkoumávané věci nastala, tedy kdy žalobce totožnost řidiče vozidla, který se měl přestupků dopustit, správnímu orgánu k výzvě dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu ve stanovené lhůtě nesdělil, bylo opětovnou povinností správního orgánu žalobce vyzývat ke sdělení totožnosti řidiče ve smyslu ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Tuto povinnost měl žalobce již na základě výzvy dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu. Jako nadbytečné se pak v této souvislosti jeví také vyzývat žalobce k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích, a to především s ohledem na znění § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že případné sdělení totožnosti řidiče v reakci na výzvu ze dne 7. 1. 2015, č. j. MULU 271/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, se považuje za podání vysvětlení. Za dané situace je proto logickým a správným následný postup správního orgánu I. stupně, který věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a následně vydal příkaz ze dne 3. 3. 2015, č. j. MULU 3471/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, ve věci řízení o správním deliktu žalobce coby provozovatele vozidla. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tedy byla v daném případě naplněna a správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud řízení o přestupku odložil a správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu projednal se žalobcem jako s provozovatelem vozidla.
32. Správní orgán I. stupně rovněž nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí konstatoval, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není na místě provádět další dokazování ve věci přestupku blíže neurčeného řidiče. Krajský soud uvádí, že v přezkoumávané věci je nutno vycházet z toho, že po marném uplynutí stanovené patnáctidenní lhůty, kdy žalobce na výzvu správního orgánu dle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu žádným způsobem nereagoval, neměl správní orgán jinou možnost než pokračovat v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

33. Je pravdou, že žalobce správnímu orgánu následně v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vyjádřením datovaným dne 28. 7. 2015 sdělil, že „dne 4. 12. 2014 užíval vozidlo registrační značky x pan V. Z., provozovatel vozidla“, a zároveň namítal, že parkovné na parkovišti na ulici U Šťávnice uhradil a parkovací lístek do vozidla viditelně umístil. K uplatnění těchto tvrzení však byl a je dán prostor při zjišťování pachatele přestupku, nikoli až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, do odložení věci (dne 2. 3. 2015) však žalobce osobu řidiče správnímu orgánu nesdělil. Nejprve byl tedy žalobce při zjišťování pachatele přestupků zcela pasivní a až následně (dne 28. 7. 2015), tj. poté, co již byla věc odložena, poskytl správnímu orgánu svá (nová) tvrzení o řidiči vozidla. V tu dobu však již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohly mít žalobcovy údaje význam, odloženo. Znovu zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, není podle ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
34. Žalobce se tedy novým tvrzením o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku sám užíval a parkovné uhradil, pokoušel prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si však nejméně jeho zástupce musel být vědom, že v tomto řízení již není možno označeného řidiče vozidla (zde žalobce) za přestupek postihnout, neboť nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Obdobnou procesní konstrukci či taktiku přitom Nejvyšší správní soud odmítl již v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém uvedl: „*Stěžovateli* *procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemínil na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na příléhavé odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznámá, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou*

subsidiaritou

odpovědnosti

za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek.“ V posuzované věci navíc dle krajského soudu, pokud žalobce (v průběhu řízení o správním deliktu) označil za řidiče vozidla sám sebe, byl přesvědčen, že parkovací lístek zakoupil a viditelně jej umístil do zaparkovaného vozidla, je otázkou proč žalobce nepředložil parkovací lístek v patnácti denní lhůtě (stanovené ve Výzvě pro nepřítomného řidiče), na služebně Městské policie Luhačovice, případně proč tyto skutečnosti nesdělil již k výzvě správního orgánu I. stupně. Jeho postup se proto jeví zcela nelogickým a svědčí pouze o procesní taktice, jež má za cíl zamezit rozhodnutí jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla.

35. Žalobce se dále v podané žalobě neztotožnil s úvahami správního orgánu ohledně stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Namítal, že správní orgán nehodnotil v jeho prospěch žádnou polehčující okolnost, a dále mu vytýkal, že žalobce nepoučil řidiče vozidla o tom, že má dodržovat pravidla silničního provozu a vždy si zakoupit parkovací lístek, aniž by toto tvrzení bylo jakkoli podloženo.
36. K ukládání pokut za správní delikt provozovatele vozidla zákon o silničním provozu v § 125f odst. 3 stanoví, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta a že pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Kritéria pro určení výše pokuty jsou mj. stanovena v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se při určení výměry pokuty právnické osobě *přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.* Toto ustanovení se výslovně týká pouze právnických osob. Proto § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu stanoví, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*
37. V rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přítěžující a polehčující*“. Jinými slovy, v rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně.
38. V dané věci přitom z obsahu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí plyne, že správní orgán se odůvodněním výše pokuty zabýval (viz str. 7 rozhodnutí), kdy k uložení sankci uvedl: „*Při určení výměry pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti*

správního deliktu, kdy se jedná o novou skutkovou podstatu deliktu vyplývající z nové právní úpravy platné od 19. 1. 2013, ke které došlo právě zneužíváním institutu osoby blízké, na kterou se vlastníci či provozovatelé vozidel, tedy potencionální řidiči vozidla v době spáchaného přestupku, v minulosti často vymlouvali, a tak se vyhýbali sankčnímu postihu za spáchaný přestupek, který podle názoru správního orgánu nejspíš spáchali u většiny případů sami, a osoba blízká byla pouze jejich zákonná možnost výmluvy a obrany před ukládanou sankcí. Zejména přihlédl ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Byl spáchán porušením právní povinnosti stanovené zákonem provozovateli vozidla a jeho následek nebyl ve způsobení majetkové škody ani škody na zdraví, ale jenom morálního charakteru, kdy řidič dával negativní příklad dalším účastníkům provozu nerespektováním dopravního značení. Aby takto nejednal, měl být řádně poučený povinným, aby si řidič plnil své povinnosti, a to také tím, že bude platit parkovné na místech, kde se placení parkovného vyžaduje, toto však podle dostupných skutečností povinný nezajistil. Správní orgán při rozhodování o výši pokuty přihlédl k protiprávnímu stavu, který již skončil, také společenské nebezpečnosti, což vyhodnotil z pohledu morálky jako přitěžující okolnost, neboť lze důvodně předpokládat, že takto je jednáno řidičem vozidla i v pozdější době. Taktéž vzal při svém rozhodování v úvahu, že povinný měl dostatek času k napravení protiprávního stavu, 15 dnů k vyřešení na MP, k čemuž mu také správní orgán poskytl možnosti, a to výzvu k zaplacení částky 500,- Kč do 15 dnů, nebo oznámení skutečného řidiče vozidla v době spáchaní přestupku, kterého ale povinný neoznámil. (...)

Ze strany povinného se jedná o první podobné pochybení správního deliktu před zdejším správním orgánem.“

39. V návaznosti na výše uvedené krajský soud nejprve podotýká, že bylo-li správnímu orgánu I. stupně žalobcem dne 28. 7. 2015 následně (až po odložení přestupkové věci) sděleno, že vozidlo v době spáchaní přestupku užíval sám žalobce, nejeví se pro tuto konkrétní věc zcela přílehlavé a má význam toliko v obecné rovině v odůvodnění výše sankce hodnotit, zda žalobce poučil řidiče vozidla o povinnosti dodržovat pravidla silničního provozu. Přesto však dle názoru krajského soudu odůvodnění uložené sankce ob stojí, neboť jsou z něj seznatelné úvahy správního orgánu, kterými byl při stanovení výše pokuty veden, jakož i hodnocení zákonných kritérií, kterými byl správní orgán povinen se při ukládání sankce zabývat. Pokud pak správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že nepovažoval za nutné, aby uložil pokutu vyšší než tu, která byla žalobci uložena příkazem ze dne 3. 3. 2015, č. j. M ULU 3471/2015, sp. zn. 20801/2014//262/Pe, a žalobce v této souvislosti namítal, že k takovému uložení pokuty není možno přistoupit, krajský soud k tomu konstatuje, že v daném případě sankce žalobci navýšena nebyla. Tímto tvrzením správního orgánu tedy žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých právech a tato skutečnost nemohla nijak ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
40. Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud zároveň poznamenává, že zabývat se podrobněji danými žalobními námitkami nebylo nutné ani z následujících důvodů. V případě žalobce byla pokuta uložena ve výši 2 000 Kč, přičemž nejnížší možná sankce, která v daném případě přicházela v úvahu, byla pokuta ve výši 1 500 Kč. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce by i při podrobnějším odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí,

případně při jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, byla „*ve hře*“ částka maximálně ve výši 500 Kč. Přiměřeně přitom zdejší soud (byť si je vědom odlišností mezi nynější a odkazovanou věcí) poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že je „*přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou de minimis non curat praetor (maličkostmi se soudce nezabývá) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009 - 99*“.

41. I v nynějším případě by tedy krajský soud shledal prostor pro uplatnění zmíněné tradiční právní zásady *de minimis non curat praetor* (k této zásadě srovnej např. též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 45 Af 18/2012 - 25, publikovaný pod č. 2897/2013 Sb. NSS; a dále případ, kdy Nejvyšší správní soud nepovažoval za nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu s ohledem na výslovné nezohlednění míry zavinění, lze nalézt také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, dostupném na www.nssoud.cz). Jak již bylo řečeno výše, lze-li v případě žalobce na základě případně doplněného odůvodnění uvažovat o „*korekci*“ výše pokuty maximálně v částce 500 Kč, nejevilo by se smysluplným rozhodnutí z tohoto důvodu zrušovat a věc vracet žalovanému k dalšímu řízení, které by se následkem tohoto postupu jenom dále prodlužovalo. Proto i v případě, že by krajský soud shledal žalobní námitky o nedostatečném odůvodnění výše uložené pokuty důvodnými, nebyly by tyto s ohledem na zásadu procesní ekonomie důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V souvislosti s uvedeným ovšem krajský soud zdůrazňuje, že takto vyslovený právní závěr nemůže být ze strany správních orgánů vykládán tak, že nemají povinnost svá rozhodnutí, a to i ohledně výše uložené sankce, důsledně a řádně odůvodňovat. Na to ostatně krajský soud upozornil již shora. K tomuto postupu mohl krajský soud přistoupit pouze s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci, které lze spatřovat např. v tom, že o odpovědnosti za samotný správní delikt není pochyb, „*rozdílová*“ částka, o které by žalovaný následně rozhodoval, dosahuje bagatelní výše, a to rovněž vzhledem k tomu, že ze správního ani soudního řízení nevyplývá, že by pro osobu žalobce měla větší než nepatrný význam (k tomu shodně srovnej již výše zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2016, č. j. 29 A 76/2014 - 33, dostupný na www.nssoud.cz).
42. Podstatou další z uplatněných žalobních námitek pak bylo tvrzení žalobce, že správní orgán v řízení nijak neprokázal, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c.

43. Krajský soud předně připomíná, že v této souvislosti neobstojí názor žalobce, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci jasnou, přestupcem nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích _____ ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz.
44. V dané věci přitom skutkový stav nebyl prokázán pouze úředním záznamem. Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány dospěly ke svým závěrům na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku Městské policie Luhačovice (ze dne 27. 12. 2014, č. j. MPLu-0350/2014) a zejména na základě fotodokumentace pořízené zasahujícím strážníkem na místě samém, z níž je zřejmé, kde se vozidlo žalobce (jako provozovatele) nacházelo. Správní orgán I. stupně následně provedl také výslech svědka, strážníka K. Š., kdy obsah jeho svědecké výpovědi je zachycen v protokolu o ústním jednání ze dne 24. 6. 2015, č. j. MULU 10501/2015, sp. zn. 20801/2014/262/Pe, a koresponduje s tím, že bylo zjištěno na místě samém. Nejednalo se tedy o případ totožný s případem řešeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, dostupném na www.nssoud.cz, v němž bylo přestupkové jednání prokázáno výhradně úředními záznamy zasahujících policistů a doznáním obviněného, který následně delikt ní jednání popíral. V tomto ohledu tedy krajský soud neshledal potřebu doplňovat dokazování fotografiemi připojenými k písemnému vyjádření žalovaného dokládajícími ucelený obraz parkoviště v Luhačovicích, ulice U Štávnice, včetně umístění parkovacího automatu.
45. K uplatněnému okruhu námitek, jimiž se žalobce pokoušel zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány, je nutno zdůraznit, že tyto námitky byly poprvé uplatněny až v podané žalobě (obdobně subjekt zastupující žalobce ve správním řízení postupoval v řadě jiných věcí, které správní soudy již projednávaly, a obstrukční charakter jeho strategie je proto pro správní soudy notorií). Domníval-li se proto žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo tuto námitku vznést již v podaném odvolání, což však neučinil. Jak přitom již mnohokrát konstatoval Nejvyšší správní soud, základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. „Cílem správního soudnictví není nabrzdovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná

koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnout soudní ochranu osobám, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, a nedomohly se svých práv před správním orgánem, ač se o to pokusily. V řízení před správními soudy proto nelze posuzovat důvodnost námitky týkající se nesprávnosti skutkových zjištění, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem“ (k tomu srovnej bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 - 39, či rozsudky téhož soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 - 59, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nad rámec výše uvedeného odůvodnění pak krajský soud zároveň doplňuje, že obdobné námitky zpochybňující skutkový stav již byly předmětem přezkumu také ze strany krajských správních soudů, a to např. v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 - 61, nebo Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 1. 2017, č. j. 30 A 5/2016 - 32, oba dostupné na www.nssoud.cz.

46. V daném případě přitom skutečnost, kde byl zaparkován automobil žalobce, byla spolehlivě prokázána fotografiemi, které jsou součástí správního spisu, ve spojení s oznámením Městské policie Luhačovice (ze dne 27. 12. 2014, č. j. MPLu-0350/2014). Z pořízených fotografií je dále zřejmé, že strážník městské policie se na místě zdržel několik minut, neboť výzva pro nepřítomného řidiče byla vypsána v čase 11.25 hod. (a umístěna za stěrač vozidla), fotografie byly pořízeny v 11.35 hod. Na fotografiích sice není současně zachyceno stojící vozidlo a též dopravní značka IP 13c, ale sadou na místě pořízených fotografií, ve spojitosti se svědeckou výpovědí strážníka K. Š. ze dne 24. 6. 2015 (obsaženou v protokolu o ústním jednání ze dne 24. 6. 2015, č. j. MULU 10501/2015, sp. zn. 20801/2014/262/Pe), bylo přestupkové jednání řidiče předmětného vozidla prokázáno. Pořízené fotografie zachycují místo stojícího vozidla, umožňují jeho identifikaci, prokazují, že se jednalo o parkoviště na svém začátku označené dopravní značkou IP 13c, přičemž je z nich též zřejmé, že ve vozidle nebyl umístěn parkovací lístek, a ve spojení se svědeckou výpovědí prokazují, že vozidlo bylo skutečně zastaveno na placeném parkovišti bez uhrazeného parkovného. Příklad žalobce proto nelze srovnávat s případem, o kterém rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43, dostupným na www.nssoud.cz, na který žalobce v podané žalobě poukazoval.
47. V této souvislosti je zároveň podstatné, že žalobce nikdy nezpochybnil, že by jeho vozidlo nebylo zaparkováno v Luhačovicích na ulici U Šťávnice a že by se tak nestalo konkrétního dne a v konkrétním čase (uvedeném v oznámení městské policie). Naopak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí sám výslovně uvedl, že „parkovné na parkovišti na ulici U Šťávnice uhradil a parkovací lístek do vozidla viditelně umístil, neboť je tak zvyklý činit vždy, když parkuje na placeném parkovišti“. Není tedy zřejmé, proč by žalobce tvrdil, že parkovné uhradil, pokud by byl přesvědčen o tom, že zaparkoval vozidlo mimo působnost značky IP 13c, tj. na neplaceném parkovišti. I toto tvrzení žalobce ovšem nepotvrdila svědecká výpověď strážníka K. Š., který ve své výpovědi uvedl: „Mohlo být nějak kolem 11:25 hodin,

*když jsem zjistil, že MV VW r. z. x stojící na placeném parkovišti před domem č. p. x nemá nikde uvnitř vozidla doklad o zaplacení parkovného. Důkladným pohledem dovnitř vozidla přes všechna skla vozidla jsem dovnitř nablížel, ale doklad tam nebyl nikde umístěný.“ Tuto výpověď má krajský soud ve shodě se správními orgány za důvěryhodnou a nemá důvod o ní pochybovat. Není přitom pravdou, že by v nyní posuzovaném případě správní orgány ustrnuly na konstatování, že tvrzení sdělená žalobcem byla naopak *a priori* nedůvěryhodná. Správní orgány náležitě odůvodnily, proč považovaly výpověď svědka za důvěryhodnou, dostatečným způsobem zhodnotily veškeré důkazy a skutkový stav, který vzaly za základ právní kvalifikace daného případu, přičemž i podle názoru krajského soudu byl skutkový stav prokázán dostatečně.*

48. V daném případě zde nebyl žádný důvod, který by zakládal pochybnost správních orgánů (a následně i krajského soudu) o důvěryhodnosti tohoto svědka. K otázce věrohodnosti zasahujícího policisty se ostatně ve své rozhodovací činnosti opakovaně vyslovil již Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dostupném

na www.nssoud.cz, s následujícími závěry: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Lze přitom uvést, že právě o takový případ, kdy nevyvstaly žádné pochybnosti o zaujatosti vypovídajícího strážníka, se

jednalo i v dané věci, přičemž ani časový odstup mezi vlastním zjištěním přestupku na místě samém

a následným podáním svědecké výpovědi nelze dle krajského soudu považovat za důvod, pro který by měla být výpověď strážníka Š. shledána nedůvěryhodnou. Za této situace proto ani krajský soud neměl důvod pochybovat o věrohodnosti zjištění učiněných jmenovaným policistou na místě samém.

49. Závěrem se krajský soud zabýval také vznesenou námitkou protiústavnosti § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla, a dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně žalobce (s výjimkou odkazu na princip presumpce neviny) neuvedl konkrétní základní právo či ústavní princip, které by měly být zvolenou zákonnou úpravou nepřiměřeně zasaženy. Z povinnosti žalobce (jako provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) přitom nelze dovozovat, že by zde automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená právní úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

50. Pokud pak žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Nejvyšší správní soud v podobném kontextu v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, dostupném na www.nssoud.cz, přílehlavě uvedl, že „(n)a přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva (...).
51. *Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*
52. *Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*
53. *Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy uživatelského vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“*
54. K uvedenému lze doplnit, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem. Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35, dostupný na www.nssoud.cz). Ani námitku protiústavnosti ustanovení § 125f zákona o silničním provozu proto krajský soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu